

IN ILLO TEMPORE....

Jo, Marcus, vaig nèixer a Saguntum fa molt de temps. I ara, molts anys després, des de la llunyania, recorde cada dia la meua infantesa en la ciutat romana.

Jo tindria 8 o 9 anys i, en sortir de l'escola, després de passar per casa per deixar els quaderns i llapis i agafar el berenar, ens reunien uns quants amics i ens dirigíem sigil·losament per carrers estrets i corbs, cap al castell. Cada dia anàvem per un lloc distint (tampoc hi havia massa per triar) i quasi en silenci. No volíem que ningú descobrís el nostre amagatall i, menys encara, el nostre secret.

Sovint ni tan sols arribàvem al cim, ens quedàvem molt prop del teatre, a la part de darrere, on hi havia un tramussers de més d'un metre d'alçària. Allí teníem els nostres tresors. Al costat d'un petit mur, tapat amb rames d'olivera, estaven les nostres joguines més apreciades.

La cerimònia començava sempre igual. Ens posàvem, sobre els nostres texans o xandall i les nostres samarretes, els nostres vestits de romans: uns sacs foradats, unes teles furtades d'amagades a les nostres mares. I amb una corda ens fèiem un cinturó. De vegades, com que per la muntanya era complicat caminar amb sandàlies, ens nugàvem unes cordes a les cames que simulaven calcer romà.

A continuació fèiem dos bàndols: els romans i els cartaginesos. I tots volíem ser cartaginesos. Els africans ens semblaven més ferotges i els imaginàvem apareixen sobre uns grandíssims elefants adornats amb teles brillants de molts colors. Ràpidament, sense saber ben bé a quin bàndol pertanyien cadascú, buscàvem les nostres armes: rames d'olivera corbades a mode d'arc i amb una corda nugada a cadascuna de les puntes; fletxes que fèiem amb les varetes del paraigües trencats o amb rames fines que trobàvem; paraigües trencats (ens eren molts útils) o trossos de cartró (alguns inclús pintats i amb inscripcions com SPQR) que ens servien d'escut, canyes que portàvem des del riu Palància (que nosaltres anomenàvem Serabis perquè ens havien dit a classe que antigament s'anomenava així) i a les que afilàvem la punta a mode de llances; punyals que havien fet amb plaques de metall o cartró (material que també ens era molt útil), ones per llançar pedres (més d'u va tornar a casa amb una bretxa al cap) i espases que, normalment, havien agafat d'entre les joguines de casa i que podien ser de fusta o, en el pitjor dels casos, de plàstic. I, per últim, el més important: cadascú tenia el seu propi tresor guardat en una caixeta metàl·lica de galetes. Després de cada batalla, els guanyadors agafaven el tresor dels vençuts. Per a nosaltres tenia un gran valor. Consistia en trossos de vidre de molts colors, procedent de botelles que hi havia per la muntanya i que trencaven amb pedres. Quan obries la caixa i, a la primavera, un raig de sol il·luminava el seu interior, els reflexos que sortien ens omplien de goig.

I començava l'acció. Cada dia era una lluita distinta. De vegades, veiem arribar a Anníbal sobre un cavall (que era un de nosaltres que havia perdut el seu tresor el dia anterior), d'altres apareixia sobre un enorme elefant (també algú de nosaltres). I, els romans, en veure que s'apropava, començaven a llançar ones, tirar les llances, i a disparar fletxes que, afortunadament, els escuts cartaginesos

esquivaven molt bé. Unes altres vegades Anníbal venia a peu, amb l'infanteria i es presentava de sobte i havíem de lluitar cos a cos amb les espases i els punyals.

Però...no sabíem ben bé per què i independentment de qui estiguera en cada bàndol, sempre guanyaven els cartaginesos. Les tropes de reforç que havien d'arribar des de Roma mai eren a temps d'evitar la derrota del romans.

Quan començava a fer-se de nit sempre es repetia la mateixa història: els cartaginesos, victoriosos però també amb alguna esgarrinxada s'anaven a casa contents i amb la caixeta plena amb el botí de guerra. Els romans, amb el cap amagat, tristos i sense el seu tresor. Sols els quedava l'alegria de saber que el vencedor no contaria a ningú la seua derrota i que, el dia següent, lluitant com a valents recuperarien les bens perduts i aconseguirien la victòria.

Amb la perspectiva que dona el temps passat, jo, Marcus, crec que aquestes lluites que simulaven uns quants amics i els sentiments que ens envaïen cada vesprada, no devien ser tant distints del que va passar en el 218 aC.

Els *muri veteres*, la plaça d'Almenara (des d'on enviàvem senyals al port i al castell d'Almenara), la plaça d'Armes, els aljubs, la cisterna, les torres i inclús el mateix teatre (on de vegades, quan feia molta calor, seiem i rèiem amb els acudits que des de l'escenari explicava algun de nosaltres) disparàvem la nostra imaginació infantil o..., en realitat, tan sols reproduïen allò que tantes vegades ens havien contat a classe i que, tot i ser tant llunyà, sentíem tan prop.

Víctor Ros 4ESO IES Matilde Salvador Castellón de la Plana